

Arrest

nr. 137 348 van 27 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Gio afkomst. Op 28 december 2004 diende u een eerste asielaanvraag in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 10 november 2006. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Wel diende u op 7 maart 2007 een asielaanvraag in in Groot Brittannië, onder een valse identiteit en met een andere geboortedatum. Nadat uw vingerafdrukken werden genomen, werd uw asioldossier echter door de Belgische overheid

teruggenomen. Op 26 november 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. Op 1 juli 2013 nam het CGVS in uw dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug. Op 22 september 2014 diende u een derde asielaanvraag in. U blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde over uw verklaarde homoseksuele geaardheid. Verder haalt u aan bij een eventuele terugkeer naar Liberia te vrezen voor besmetting met het Ebola-virus.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een rijbewijs, een foto, een e-mail, 9 internetartikels, een reeks foto's van internet, een visitekaartje van (J.B.) en tenslotte een medisch verslag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw tweede asielaanvraag op 1 juli 2013 door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden homoseksuele geaardheid en uw voorgehouden homoseksuele relaties en er bijgevolg evenmin geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade ten gevolge van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid, in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van afkomst Liberia.

U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS. Bijgevolg staat de beoordeling van uw tweede asielaanvraag vast. **Waar u in het kader van uw huidige derde asielaanvraag blijft bij uw eerdere verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde, namelijk omtrent uw voorgehouden homoseksuele geaardheid (zie verklaring meervoudige aanvraag, p.2,3 pt.14,15,21) kan dan ook enkel opgemerkt worden dat deze zaken reeds besproken werden in het kader van uw tweede asielaanvraag.**

Verder haalt u aan bij een eventuele terugkeer naar Liberia te vrezen voor besmetting met het Ebola-virus (zie verklaring meervoudige aanvraag, p.1,2,3, pt. 12,15,18,19,21). Hierbij moet het volgende opgemerkt worden. **Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in een bepaalde regio in Afrika, kan de door u ingeroepen vrees voor besmetting door het Ebola-virus geen aanleiding geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.** De door u aangehaalde vrees in dit verband is vreemd aan de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U maakt in dit verband evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980. Het feit dat dergelijke epidemie zou voorkomen in uw land van herkomst is niet van aard om in concreto een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze epidemie in uw hoofde vast te stellen. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. Bovendien, kan er slechts sprake zijn van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door u aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

In het kader van uw huidige derde asielaanvraag legde u enkele aanvullende documenten neer. Betreffende deze door u neergelegde documenten kan het volgende opgemerkt worden.

Het neergelegde rijbewijs is geldig van 10 augustus 2010 tot 9 augustus 2015. U stelt dat u een foto van uzelf naar Liberia opstuurde naar een zekere Leila Davis en dat zij dit enkele jaren geleden liet maken. Het feit dat dit document in Liberia op uw naam opgesteld werd, terwijl u op dit moment in België verbleef, laat toen om de authenticiteitswaarde van dit document te betwijfelen.

De neergelegde foto zou uw tante Marie betreffen die bezweek aan de gevolgen van Ebola. Naast het feit dat op deze foto niet af te leiden valt of deze persoon uw tante is, of deze persoon overleden is en aan welke ziekte deze persoon overleed, kan ook verwezen worden naar bovenstaande passage dat de door u ingeroepen vrees voor besmetting door het Ebola-virus geen aanleiding kan geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Hetzelfde geldt voor de e-mail waarin Leila Leilee Abraham uitlegt dat uw tante Maria gestorven zou zijn; alle internet-artikels die u neerlegde betreffende de verspreiding van Ebola in Liberia en een reeks foto's over Ebola in Monrovia die u van het internet haalde.

Het internetartikel "Who are Liberia's gays?" beschrijft enkel een algemene situatie en heeft geen enkele betrekking op uw persoon en op uw asielrelaas. Ook met het artikel "Liberia's president and church leaders blame gays for Ebola outbreak" overtuigt u niet, aangezien u uw voorgehouden homoseksuele geaardheid niet aannemelijk wist te maken.

Het visitekaartje van (J.B.) van de organisatie Wish (Werkgroep internationale solidariteit met holebi's) voegt geen enkele informatie toe betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid. Het feit dat u dit kaartje neerlegt geeft geen informatie over uw eventuele betrokkenheid bij de organisatie Wish, noch over uw vermeende homoseksuele geaardheid. Bovendien hebben neergelegde documenten enkel toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen over uw voorgehouden geaardheid, wat hier niet het geval was.

Het medisch verslag tenslotte geeft mogelijks aan dat u aan hepatitis B zou lijden, alhoewel u zelf verklaarde dat u zich ziek voelt, maar dat de diagnose zegt dat u gezond bent (zie verklaring meervoudige aanvraag, p.2, pt.15). Verder dient hierbij te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingen wet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar de wet van 8 mei 2013 die de definitie van de specifieke sociale groep in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd en meent dat verweerder bij de eerdere beoordeling van zijn asielaanvraag in 2011 en de Raad in 2012 geen rekening kon houden met deze wetsbepaling. Verweerder voerde volgens hem geen zorgvuldig onderzoek en de bestreden beslissing werd niet op afdoende wijze gemotiveerd. Verzoeker verwijst naar de verklaringen van de Staatssecretaris tijdens de voorbereidende werken van de wet van 8 mei 2013 en voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder een kwalitatief inhoudelijk onderzoek heeft gevoerd en elementen à charge en à décharge zou hebben gevoegd. Er werd geen enkel rapport aan het administratief dossier toegevoegd waaruit de veiligheidssituatie blijkt voor mensen in Liberia die homoseksueel zijn of ervan verdacht worden homoseksueel te zijn. Verzoeker wijst erop dat elke homoseksuele handeling strafbaar is volgens het Liberiaanse strafwetboek. Hij verwijst tevens naar een rapport van het US State Department van 2012. Verzoeker stelt het ergste te vrezen als homo, nu zijn land geteisterd wordt door de ebola-epidemie, omdat de schuld van die epidemie door religieuze fundamentalisten bij de homo's wordt gelegd, die in de epidemie een straf van god voor homoseksualiteit zien. Verzoeker verwijst naar een internetartikel. Verzoeker meent dat verweerder een extreem strikte interpretatie van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet hanteert, die disproportionele gevolgen heeft. Hij wijst op het declaratoir karakter van de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij wijst er tevens op dat het voor hem moeilijk is om aan de asielinstanties het bewijs te leveren dat hij homoseksueel is. Verzoeker meent dat tot op heden zijn vrees voor vervolging als homoseksueel van Liberiaanse nationaliteit door de asielinstanties niet ten gronde geanalyseerd werd.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het non-refoulementbeginsel, van het non-discriminatiebeginsel, van artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet, van artikel 14 *juncto* 2 en 3 EVRM en van artikel 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker meent in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de ebola-epidemie. Verzoeker verwijst naar een reeks rapporten, berichten en artikelen over deze epidemie en meent dat dit gegeven minstens een nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Een terugkeer naar een land waar een epidemie zich met grote snelheid verspreidt en hele gemeenschappen uitroeit en waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling, aldus verzoeker. Verzoeker wijst erop dat niet enkel de personen die besmet zijn een risico lopen door de epidemie, maar tevens andere burgers omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt. In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis nu de mobiliteit ernstig beperkt is en alle medische zorg in beslag wordt genomen door de ebola-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven aan ziektes die verzorgd hadden kunnen worden. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meent verzoeker dat het risico niet 100% zeker dient te zijn.

Verzoeker stelt verder dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie niet kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming, daar een andere keuze als absurd resultaat zou hebben dat wie schade lijdt ten gevolge van oorlog en geweld wel bescherming kan krijgen en wie schade lijdt ten gevolge van een dodelijke epidemie niet. Dit leidt volgens verzoeker tot een nieuwe "protection gap". De bescherming zou afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade, aldus verzoeker. Hij verwijst naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en meent dat de discriminatie tussen de vervolgte door een staat of persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie niet op een objectieve en redelijke wijze wordt gerechtvaardigd en evenmin de proportionaliteitstoets doorstaat. Het is volgens hem ook niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Vervolgens stelt verzoeker nog het volgende in onderhavig verzoekschrift: *“Verzoekers gezondheid is niet stabiel en verergert onder stresssituaties. Hij is dus erg vatbaar voor het verkrijgen van andere ziektes. Op deze manier is verzoeker extra kwetsbaar voor besmetting met ebola. Bij de inschatting van het risico voor besmetting met ebola, werd geen rekening gehouden met de actuele gezondheidstoestand van verzoeker. Het onderzoek gebeurde onzorgvuldig. Tenslotte wenst verzoeker erop te wijzen dat hij in zeer slechte gezondheid is, waardoor hij bijzonder vatbaar is voor besmetting met andere aandoeningen (zie stuk 6). Bovendien is de gezondheidszorg in Liberia op dit moment totaal ontmanteld (cfr. Supra) waardoor verzoeker geen behandeling voor zijn aandoeningen meer kan krijgen in eigen land. Ook dit maakt een onmenselijke behandeling uit. Met de persoonlijke situatie van verzoeker, met name zijn zwakke gezondheid, wordt in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden.”*

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bericht van de Centers for Disease Control and Prevention (stuk 3), een bericht van het Instituut voor Tropische Geneeskunde (stuk 4), een bericht van het European Centre for Disease Prevention and Control (stuk 5) en een medisch attest (stuk 6).

2.2.1. Vooreerst dient benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers tweede asielaanvraag reeds werd beoordeeld in de beslissing van de commissaris-generaal van 28 juni 2013 (administratief dossier, stuk 8). In deze

beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering homoseksueel te zijn. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing, zodat deze definitief geworden is. Verzoeker kan niet door middel van onderhavig verzoekschrift beroep aantekenen tegen deze beslissing van 28 juni 2013. Dat sinds deze beslissing een wetswijziging heeft plaatsgevonden met betrekking tot de definitie van het begrip sociale groep, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont immers niet *in concreto* aan op welke wijze deze wetswijziging een nieuw element zou (kunnen) uitmaken dat de motieven van de beslissing van 28 juni 2013 in een ander daglicht zou kunnen stellen. Bovendien maakte verzoeker bij het invullen van de vragenlijst naar aanleiding van onderhavige derde asielaanvraag geen melding van deze wetswijziging als een nieuw element (administratief dossier, stuk 5). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Wat betreft de in het kader van onderhavige asielaanvraag aangevoerde vrees voor een besmetting met het ebola-virus, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet verder komt dat het uiten van de louter hypothetische veronderstelling dat hij met dit virus besmet zou kunnen geraken bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij toont echter niet aan dat er aldaar sprake zou zijn van een dermate ernstige uitbraak van het ebola-virus dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een besmetting met voormeld virus.

Hierbij kan tevens gewezen worden op overweging 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming waarin wordt bepaald: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.*" Er kan worden aangenomen dat de huidige ebola-epidemie in Liberia een dergelijk gevaar is. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het non-discriminatiebeginsel inhoudt dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoeker toont nergens aan dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige en dodelijke ziekte, gelijke gevallen behelzen. Aangezien niet kan worden ingezien dat het gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijke epidemie verschillend te behandelen. De door verzoeker bijgebrachte informatie met betrekking tot ebola (verzoekschrift, stukken 3-5) doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand (verzoekschrift, stuk 6) wijst verweerder er in de bestreden beslissing en in zijn nota met opmerkingen terecht op dat deze problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker dient zich ter zake te richten tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wordt in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS